

*Plataforma Salvem el Cabanyal
Canyamelar - Cap de França*

Manifest de 13 de gener de 2010

Este manifest és la veu col·lectiva de molts ciutadans i ciutadanes de València, del nostre territori i de més enllà. És una veu ferma, tranquil·la i sense por. Una veu no resignada que suma forces per a canviar la manera de fer les coses en la vida pública. Una veu que, hui, reclama la rehabilitació sense destrucció del barri del Cabanyal - Canyamelar.

El Ministeri de Cultura, en compliment de les ordenacions del Tribunal Suprem, i recolzant-se en nombrosos informes tècnics independents, ha declarat que el Pla de l'Ajuntament de València per al Cabanyal determina l'espoliació del nostre patrimoni històric.

En estes circumstàncies, i davant d'esta assemblea de ciutadans, els sotasignats demanem a l'Ajuntament de València i al Consell respecte, justícia i sentit comú per al Cabanyal. Una actitud que ha de tindre reflex en:

- l'acatament de les resolucions judicials i l'estricta respecte a la llei i a l'Estat de Dret.
- l'abandó definitiu del pla de prolongació de l'avinguda de Blasco Ibáñez sobre el Conjunt Històric Protegit del Cabanyal - Canyamelar, barri declarat Bé d'Interés Cultural.
- l'elaboració amb totes les forces polítiques i amb participació ciutadana d'un nou pla per al Cabanyal – Canyamelar.

Demanem un nou pla basat en la rehabilitació sense destrucció, respectuós amb els valors patrimonials i la vida social del barri, que incloga accions socials i educatives, dirigit a impulsar l'ocupació local, i compromés amb els autònoms, xicotets i mitjans empresaris i comerciants. Un pla realista, equilibrat i sostenible.

Ateneu Marítim del Cabanyal - Canyamelar,

13 de gener de 2010

1. La declaración de expolio es fruto de una sentencia del Tribunal Supremo.

En mayo el Tribunal Supremo dictó una sentencia en la que obligaba al Ministerio de Cultura a declarar si el Plan del Ayuntamiento de prolongar Blasco Ibáñez sobre el barrio era un acto de expolio contra el patrimonio histórico español. Dicha declaración, dijo el Supremo, debía estar fundamentada en informes técnicos.

2. La declaración de expolio es una decisión apoyada en múltiples informes técnicos.

Se han pronunciado en sentido favorable a la apreciación de la existencia de expolio los informes remitidos por:

- ✓ la Secretaría General Técnica del Ministerio de Vivienda,
- ✓ la Subdirección General de Protección del Patrimonio Histórico,
- ✓ la Real Academia de la Historia,
- ✓ el Consejo Superior de Colegios de Arquitectos de España,
- ✓ el Director del Museo Nacional de Cerámica y Artes Suntuarias “González Martí”.

A ello deben sumarse los informes ya existentes en el expediente que manejaba el Tribunal Supremo, y que, según éste, debían fundamentar también la decisión del Ministerio de Cultura:

- ✓ informe de los arquitectos de la Inspección de la Consellería de Cultura Valenciana.
- ✓ informe de la Sindicatura de Greuges.
- ✓ informe de la Facultad de Derecho de la Universitat de València.
- ✓ informes de la Junta de Gobierno de la Universitat de València.

3. Es falso que haya nueve sentencias a favor de la legalidad del Plan del Ayuntamiento.

La alcaldesa y su teniente de alcalde afirman continuamente, a sabiendas que faltan a la verdad, que los tribunales ya han resuelto el conflicto a su favor numerosas veces. La falsedad es tan grande que a veces hablan de nueve sentencias, a veces de diez, a veces de once...

Las decisiones judiciales a que se refieren los responsables del gobierno municipal se refieren a derribos concretos de algunas casas, no a la legalidad del Plan. Por cierto, algunos de esos derribos también han sido paralizados por otras sentencias contrarias al Ayuntamiento.

4. Una vez recibida la declaración de expoliación, es claro que el futuro del barrio pasa por la rehabilitación.

Es en esa dirección hacia donde todos debemos dirigir nuestros esfuerzos. La rehabilitación:

- respeta el patrimonio histórico y las personas.
- porque crea puestos de trabajo y riqueza para las empresas medianas y pequeñas.
- es más barata para el erario público y es más sostenible.

ANÀLISI COMPTABLE DE LES DADES DE LA MEMÒRIA ECONÒMICA DEL PEPRI DEL CABANYAL

- **Superfície de construcció a expropiar o comprar:**

Superfície construïda que es necessita expropiar per a la prolongació	165.016 m ² (*)
(*) Memòria del Pepri	

- **Cost estimat de l'expropiació:**

Valorem el metre quadrat construït en	1.250 €/m ² (**)
Només l'expropiació representa un desembossament de 1.250 euros/m ² x 165.016 m ²	206.270.000 euros
(**) La valoració mitjana de les cases del c/ Sant Pere, sectors 5.01 i 5.02, feta per l'empresa Arquitasa l'any 2008, va ser de 1.685 euros/ m ² . Per als nostres càlculs, hem reduït en un 26% eixa valoració aplicant el principi de prudència valorativa.	

Per a fer-nos una idea, 206.000.000 (dos-cents sis milions) d'euros són 34.000.000.000 (trenta-quatre mil milions) de pessetes.

Només el pressupost per a expropiar el que es vol destruir dóna per a rehabilitar el nostre barri i tot el front marítim des de Natzaret fins a la Malva-rosa i, a més, per a eliminar totes les bosses de pobresa i marginació que han instal·lat en el barri. Uns bons servicis socials tindrien suficients recursos per a eliminar tanta marginació i injustícia social, es podrien posar en marxa tots els projectes necessaris: per a la infància, per als immigrants, per als majors desemparats, etc.

Venda de drogues. Quant a les expenedories de drogues hi hauria suficient finançament per a fer complir la llei des d'una perspectiva social i en conseqüència desapareixeria del barri este negoci que tant de mal fa.

Per a completar este xicotet estudi econòmic és necessari fer referència a la col·laboració de tots els estaments socials, tant privats com públics, que es posarien a treballar per al bon fi del projecte. Un pla de rehabilitació amb participació i acord social canviaria la situació actual en dos o tres anys. La canviaria radicalment en l'aspecte social i en l'urbanístic.

Exemple de la mala gestió rehabilitadora seguida fins ara pel govern municipal és el fracàs de l'acord firmat pel Ministeri de la Vivenda, la Conselleria de Medi Ambient de la Generalitat Valenciana i l'Ajuntament de València. L'acord tenia com a objecte actuar en la rehabilitació de 350 vivendes, el cost total es va avaluar en 4.000.000 euros. El govern central, a través del Ministeri de la Vivenda, va complir l'acord però la falta de gestió, la ineficàcia i el desinterés de l'administració local i autonòmica ha fet que el resultat es qualifique de fracàs total. L'acord va acabar el 31 de desembre del 2009 i ha sigut un fracàs per la falta de gestió i l'absència d'una oficina de rehabilitació autèntica, ja que Cabanyal 2010 no es pot qualificar com una oficina de rehabilitació.

Les dades exposades ens porten a concloure que hi ha uns costos molt elevats que afecten de forma negativa les inversions compromeses en el propi pla: construcció d'un institut d'ensenyança secundària, creació d'un centre de servicis socials, ajudes directes a la rehabilitació d'edificis, zones esportives, etc.

- La rehabilitació és prosperitat i generarà llocs de treball i riquesa en el barri i per al barri.
- La prolongació significa desocupació i estancament econòmic.